

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הר"ר

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

בדרכי מלחמה, ייתכן שאלו ישלימו עם הרוח שטות הלזה... ולכן כל שמסיתו יצרו לעבירה, גם אם יצרו מבטחו שמדובר בחטא אחד וקטן, אל יאבה לו, כי מלבד מה שאסור לעבור גם על עבירה אחת קלה ויחידה, עליו להבין שאין זה חטא אחד בלבד, עליו להבין שבחטאו הוא ממשיך השפעה רעה בעולם, ואי אפשר לדעת מי ומי יפגשו באותה השפעה, ואם יכשל אדם בסיבתו יזקק גם מכשול זה לחובתו, גם הנכשל האחרון יוסיף טומאה על הטומאה הראשונה, ואין לדבר סוף...

ומידה טובה מרובה כשארם מרבה במצוות ובמעשים טובים הוא מרבה רוח הקדושה בעולם, וקדושה זו מעוררת גם אחרים לעשות כמעשיו, וזכות אלו המצוות יזקפו גם לזכותו של המשפיע הראשון, וגם זה האחרון ירבה קדושה במצוותיו וכך ימשך הדבר בכל ימות עולם והכל יזקף לזכות הראשונים...

זה האמור שופך אור על דבריו של רבי יוסי בן קיסמא המובאים ממסכת אבות (ו, טז): 'פעם אחת הייתי מהלך בדרך, ופגע בי אדם אחד ונתן לי שלום והחזירתי לו שלום, אמר לי: רבי, מאיזה מקום אתה? אמרתי לו: מעיר גדולה של חכמים ושל סופרים אני! אמר לי: רבי, רצונך שתדור עמנו במקומנו ואני אתן לך אלף אלפים דינרי זהב ואבנים טובות ומרגליות? אמרתי לו: בני, אם אתה נותן לי כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות שבעולם איני דר אלא במקום תורה!'

המתבונן בעובדה זו אינו יכול לעמוד על דעתו של אותו אדם שרצה שרבי יוסי בן קיסמא יבוא לדור עמם, ומה גם שביקש להויל לשם כך הרבה מעות, גם אינו מובן למה העלה על דעתו שצדיק כמותו ימשך אחר הממון, אולם מתשובתו של רבי יוסי מתבהר שהיה זה מקום שהדרים בו הם קלים ואין להם ערך לחוקי התורה, ושפיר מובן למה רצה הלה שיבוא רבי יוסי לשם, כי היו זקוקים לרב ומורה שיעמיד את עניני הדת על תילם, ובידעו שהדבר כרוך בהרבה מעות, ובני העיר הקלים לא יתרוצו להויל מהונם עבור צרכים כאלו, לכן לקח את משימת המעות על עצמו, ובלבד שלא תהיה מניעה לרבי יוסי בן קיסמא להעמיד את הדת על תילה, אולם רבי יוסי השיבו שנבצר ממנו למלא בקשתו, כי מאחר שלא היה זה 'מקום תורה' הרבו בני המקום בחטאים ובכך המשיכו על מקומם רוח טמא נורא, וזה מושכם מאוד להרע, וחושש שכשיבוא באותו מקום ימשך גם הוא אחריהם ויתפתה לעבירה, וכשיהיה בעל עבירה שוב לא יזכה להעמיד הדת על תילה גם אם יהיה לו כל כסף שבעולם... וישאר קרח מכאן ומכאן, לא יזכה להעמיד הדת על תילה, וגם לא יזכה לעמוד בצדקותיו...

הדברים ראויים להאמר בתקופה זו שרבים נוטעים להויל במקומות נופש, שלא יקבעו את מקומם במקומות שבעלי עבירה ג"כ רגילים לנפוש בהם, גם אם בזמן שהייתו הוא מיועד רק עבורו, כי גם החטאים שעשו בעבר יכולים לעורר השפעתם רח"ל והשי"ת ישמור את רגלי חסידיו.

השפעת המצוות והחטאים על מקומם

הכה תכה את ישיבי העיר ההוא לפי הרב
החרם אתה ואת כל אשר בה ואת בהמתה
לפי הרב: (וי, טז)

דיני עיר הנידחת מלמדים אותנו השפעתה של חטא עד כמה היא.

שכן מלבד מה שבני אותה העיר התחייבו מיתה לשמים, צריכים להמית גם את בהמתה, וצריכים לשרוף את העיר כולה עם כל שללה באש, וגם מצויים אנו שאותו מקום יסאר 'תל עולם' ועד עולם לא יבנה עוד.

ויש לך לשאול אם בני אדם חטאו מה בהמה חטאה, ולמה צריכים להרוג גם בהמתה, וכמו כן מה טעם יש בהפסד רכושם הדומם של החוטאים, או בהפסד מקומו, ומדוע לא יהנו מכל אלו יהודים אחרים שכלל לא חטאו?

התשובה לכך היא 'רוח הטומאה'! החטא הוא תוצאה מרוח הטומאה, וכמו ששינוי (סוטה ג.) 'אין אדם חוטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטות' ויינו 'רוח הטומאה', ונקראת 'שטות' כי אין שום פשר והבנה לאותו רוח המושכו אל החטא, ואחר שהאדם נמשך אחר אותו רוח, הוא ממשיך אותו רוח גם על המקום שבו חטא, וגם על כל הנמצאים בו, לרבות גם המטלטלים שבתוכו, ומעתה אם יעבור אדם באותו מקום יתדבק גם בו אותו רוח מסובא השורה שם, כמו כן אם יתגלגלו המטלטלים שבתוכו למקום אחר יתגלגל אותו רוח עמם, והנהנים מהם ימשכו גם הם אחר הרע.

אולם לא כל עבירה ניכרת וישומה כל כך, וישנם חטאים שאין השפעתה גדולה ובקל יכולים להתגבר עליה, אבל עוון עבודה זרה ממשכה טומאה עזה וקשה, וכל מקום שטומאה זו חופפת עליו מושך מאוד על הדורך עליו לאותו עוון, וגם כל חפץ שנמשך עליו מאותו רוח נותן את רישומו בכל מי שממשמש בו, ולכן אין מנוס מלהחרים את כל אותו מקום טמא עם כל הנכסים שעליו ולכלותם באש, כדי שלא יתדבק אי מי בטומאה זו.

גם בדור המבול מצינו כעין זה, גם הם היו רעים וחטאים לה' מאוד, והזהמה שהמשיכו בחטאם עשתה רושם אפילו בבלי חיים, וגם אם מצד טבעם לא היה להם יצר הרע נכשלו גם הם באותם חטאים שנכשלו בהם בני אותו הדור (ראה פירוש"י בראשית ו, יב), וגם בעמק האדמה חדרה אותה טומאה, ולא היה מנוס כי אם להרוג את כל הבעלי חיים שנמשכה עליהם טומאה זו, וגם ארמת העולם היתה זקוקה לתיקון, וכל זה עשה הקב"ה במי המבול, על ידם נהרגו כל הנפשות, וגם העבירו מכל קרקע העולם שלשה טפחים כעומק המחרשה.

אכן כל זה אמור בחטאים חמורים ביותר, אבל גם חטאים קלים ממשכים במידת מה טומאה בעולם, וגם אם עוד יהיה ביכולתו של הבורח בטוב להילחם באותו רוח ולהתגבר עליו אין זו הוכחה שאנשים קלים גם יבחרו

דאה

כ"ה אב תשפ"ז

המסע לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"נ	6:55
מוצ"ש"ק	8:09
ר"ת	8:47

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סו"ק"ש א'	8:31
סו"ק"ש ב'	9:19

סו"ת א' 9:55

סו"ת ב' 10:28

גליון מס':

847

טיב המערכת

ושמחתם לפני ד'

הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל אמר שהבחין בדבר מעניין: ידוע שבתחילת ההתיישבות היהודית באמריקה היתה תקופה קשה מאוד, הפרנסה היתה קשה מאוד וכמעט שלא נמצאה עבודה המתאימה לשומרי שבת, והיו אנשים שמסרו את נפשם על שמירת השבת ובכל שבוע כשהודיעו שאינם עובדים בשבת - פיטרו אותם מעבודתם והם נאלצו לחפש עבודה אחרת, והנה, דבר פלא, כשבגרו יהודים אלו והקימו משפחות, קרה דבר מעניין: אצל חלקם דבקו הבנים בדרך האבות, והמשיכו גם הם בשמירת התורה, ואילו אצל אחרים, קרה ההיפך הגמור, אף אחד מבניהם לא המשיך בדרכם והם עזבו כולם את דרך התורה רח"ל.

המשיך הגאון רבי משה ואמר: דבר זה סיקרן אותי מאוד וחיפשתי תשובה על מה נשתנו אלו מאלו, חיפשתי וחקרתי עד שמצאתי את מקור השינוי, כשהגיע האבא הביתה וסיפר כי איבד את מקור פרנסתו, היו כאלו שנשברו והיו מדוכאים על 'ההקרה' שלהם למען שמירת השבת, בניהם של אלו עזבו את דרך התורה, אבל היו כאלו שחזרו לבית והודיעו בשמחה כי עמדו בניסיון, ואילו זכות גדולה היא להפסיד עבודה ופרנסה לכבודה של שבת המלכה, בניהם של אלו המשיכו בדרכם בעוז ובחדרה.

האם אנחנו באמת מקיימים את התורה מתוך שמחה? ואם כן, האם זה מספיק, או שיש לאן לשאוף להתקדם? את התשובה אפשר למצוא בפסוק בפרשתנו: 'ושמחתם לפני ד' אלוהיכם, אתם ובניכם ובנותיכם, ועבדיכם ואמהותיכם, והלוי אשר בשעריכם', התורה מלמדת אותנו שלפי הסובבים אותנו נוכל לדעת עד כמה אנחנו באמת שמחים בתורה ובמצוותיה, מי שמח קצת זה רק 'ושמחתם אתם', ומי שמח יותר זה כבר גם 'ובניכם ובנותיכם', ומי שמח יותר זה גם 'ועבדיכם ואמהותיכם', ובסוף אפילו 'והלוי אשר בשעריכם', אפילו סתם אנשים שהתמזל מזלם להיות לידכם, יהיו שמחים בזכותכם, וזהו תפקידנו, להשפיע לסביבתנו את השמחה בקיום התורה, כי ברבות הימים זה מה שיתן להם את הכוח לעמוד בבסיונות.

(ע"פ: 'טיב התורה' - ראה)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

ערכוני שיחות: 0534-100024

טיב
ההודעות

א. נהגו בערב ראש חודש אלול להתענות, וכן לומר סדר יום כיפור קטן גם במקום שאין נוהגין לומר כן בשאר חודשים, כדי שייכניו לבם לתשובה (מט"א סי' תקפ"א ס"ג). ומי שהוא ירא ה' ובמצותיו חפץ מאד, יזהר ליתן צדקה ביום זה (מל"ח פ"א ס"א).

ב. וכתבו הספרים דאף מי שאינו מתענה בערב ראש חודש, מכל מקום יראה לעשות תשובה ביום זה, לתקן כל אשר עוות במשך החודש, מאחר שהוא יום אחרון של החודש, והרי זה כדמיון ערב ראש השנה שהוא יום האחרון מכל השנה, ואז בוודאי יהיה לו יום החודש זמן כפרה לכל תולדותיו (מ"ב סי' תי"ז סק"ד).

אגרת שלומים

ג. נוהגין כשכותב אדם לחברו אגרת שלומים מן ראש חודש אלול עד יום הכיפורים, רומז לו בתחילתו או בסופו שהוא מעתיר עליו שיזכה בימי הדין הבאים לטובה להיות נכתב ונחתם בספר חיים טובים (מט"א שם ס"ט).

חודש אלול

ד. מראש חודש אלול ואילך הם ימי הרחמים והסליחות וימי רצון, ויש לכל אדם לעורר ליבו

בתשובה ולעשות לכפר את אשר חטא על הנפש מיום היותו, ולמען יזכה בהשפטו כשבת המלך על כסא דין ביום הרת עולם (מט"א שם ס"א).

ה. ומסתברא, מאחר שהוא החודש האחרון מהשנה, לעשות בו תשובה על מה שפגם בכל השנה, ולא יכנס בראש השנה שהוא יום הדין, מתועב ומעליז הרעים, אלא יתקן בחודש זה מה שעבר (שלי"ה הק"י מסכת ראש השנה פרק ג' מצוה את א').

ו. ומה שנהגו מר"ח, שאז עלה משה בהר סיני לקבל לוחות אחרונות, והעבירו שופר במחנה משה עלה להר, שלא יטעו עוד אחר ע"ז, והוי עת רצון, ואיכא אסמכתא מקרא אני לדודי ודודי לי ר"ת אלול, וס"ת עולה מ' כנגד ארבעים יום מר"ח אלול עד יוה"כ, כי באלו ארבעים יום התשובה מקובלת להיות לבו קרוב אל דודו בתשובה ואז דודו קרוב לו לקבל תשובתו מאהבה, ועוד סמך מקרא ומל ד' אלקין את לבבך ואת לבב זרעך ר"ת אלול (מ"ב ריש הסימן).

ז. ודורשי רשומות אמרו: "ומל ה' אלקיך א'ת ליבך ואת ליבך" ר"ת אלול, שהחודש הזה הוא מסוגל לתשובה, ואיתא בכתבי האר"ז"ל "ואשר לא צדה והאלוקים א'נה לידו ו'שמי לי" ר"ת אלול, כי החודש הזה הוא עת רצון לכפר על החטאים שעשה במשך השנה, שבחודש הזה הוא קרוב לקוראיו, וכ' עוד שהוא נרמז בר"ת "א'ני ל'דודי ו'דודי לי", ובספר אליה רבה בשם ספר אמרכל כתב שהוא נרמז במגילה בפסוק "א'יש ל'רעהו ו'מתנות ל'אביונים" רמז על מתנות עניים באלול (אלף למטה שם סק"א).

ח. ושלשה פסוקים הללו הם רומזים על מה שאמרו: "תשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה", ומל ד' אלקיך וגו' הוא רמז לתשובה, ואני לדודי רמז לתפילה שהוא רינת דודים, ואיש לרעהו וגו' רמז על צדקה, והכוונה בזה כי יש להקדים אותם הג' דברים בימי אלול, ואח"כ בא ראש השנה שאז תוקעין בשופר שהוא ר"ת ש"טן ואין פ'גע ר"ע, וכמ"ש הט"ז (סי' תקפ"ה סק"ז) שהשטן בעצמו הוא מלמד וכות על ישראל ע"ש הכתוב "צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך", כי אמת הוא תפילה כמ"ש "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת", וחסד הוא צדקה, "צדק ומשפט מכון כסאך" ר"ת צום, וכל זה בא לרמז שיש להקדים פני עליון בדברים אלו טרם בוא יום הגדול והנורא (אלף למטה שם סק"א).

ט. גם מה שנאמר בספר תהילים (כ"ז י"ג) "לולא האמנתי לראות בטוב השם" לולא אותיות אלול, שנאלול ואילך חרדתי נגד השם (בע"ט ע"ה דבריהם ל' ר').

י. והנביא אומר (עמוס ג' ח') "אריה שאג מי לא יירא" אריה - ר"ת אלול ראש השנה יום הכיפורים ה'ושענא רבא, כי מי לא יירא באלו הזמנים שהם מיוחדים לתשובה, לכן הירא את דבר ה' בכל החודש הזה ישב קודם סעודתו וקודם שינתו וישתומם על עצמו ויפשפש במעשיו ויתוודה עליהם, ושב ורפא לו (א"ר שם סק"א בשם משה סי' תשע"ח).

יא. בראש חודש עצמו אין אומרים סליחות ותחנונים, וכן הנוהגים לומר תהלים כל אלול עם תחנונים, יה"ר אין להתחיל בר"ח (מ"ב סק"א).

עודו ישינים משנתכם ונרדמים הקיצ מתרדמתכם

למעלה והם ימי רצון (לשון החיי אדם הלכות שבת ומועדים כלל קל"ח).

ימי הרחמים והרצון

בבואנו לגעת בשולי אדרתו של חודש אלול, מחויבים אנו להדגיש את הדברים ולדעת היטב שחודש אלול מורכב משני עניינים נפרדים שמתמזגים ומשתלבים יפה יפה זה בתוך זה.

קודם כל יש את הנושא הידוע של הכנה ליום הדין, והוא היות שחודש אלול הינו החודש האחרון של השנה וגם הסמוך ביותר לראש השנה של השנה החדשה הבאה לקראתנו לשלום, וראש השנה הוא בידוע הזמן שבו כל באי עולם יעברו לפניו כבני מרון, ספרי חיים וספרי מתיים פתוחים וחותם יד כל אדם בו, לב מי לא יחרד בשעה כזאת, לכן, בכדי שלא נגיע ליום הדין עם קופות גדולות של שרצים התלויות מאחורינו, אנו מנצלים את החודש האחרון של השנה בכדי לעורר את ליבנו מתרדמת הזמן, להתכונן בו כראוי לקראת יום הדין, לעשות את חשבון נפשנו ולערוך בו דק בית, לתקן את הדרוש תיקון ולשפר את המעשים שיהיו מתוקנים ומעודנים.

אבל עדיין יש לדעת שאלול זה לא רק הכנה ליום הדין, לחודש אלול יש עוד משמעות גדולה ונשגבה, חשובה בפני עצמה, והיינו שחודש אלול הוא הזמן שבו עלה משה רבינו למרום ארבעים יום וארבעים לילה, בראש חודש אלול עלה וביום הכיפורים ירד, ארבעים יום אלו היו הזמן שבו התרצה הקב"ה לבני ישראל ומחל להם על חטא העגל, בראש חודש אלול אף גילה הקב"ה למשה רבינו את הגילוי הנורא של י"ג מדות של רחמים, ולכן נקבעו ימים אלו להיות ימי רחמים ורצון בכל שנה ושנה בהגיע העת הזאת, וכמבואר בספרי האר"י ז"ל שבחודש אלול מאיר מלמעלה אור גדול ונפלא ונפתחים י"ג מקורות של י"ג מכלול רחמים.

ולמרות שהם שני עניינים נפרדים לגמרי

שלאברה אין שום שייכות ביניהם, אבל הקב"ה - המשנה עתים ומחליף את הזמנים - ברוב רחמיו וחסדיו כיוון את הדברים באופן המועיל ביותר לעם בני ישראל, שיחולו ימי הרחמים והרצון באותם הימים שבהם מתכוננים בניו רחמיו לקראת יום הדין, למען יהיו יכולים להתכונן כראוי וכנכון לקראת יום הדין, שלא יגיעו אל יום הדין מתוך ימי הקטנות ונמיכות הדעת, אלא קודם כל יתרוממו ויתעלו בני ישראל מן הגשם והחומריות בימי הרחמים והרצון ואחר כך יגיעו אל ראש השנה כשהם זכים וברים ויזכו לשנה טובה ומבורכת.

תשובה - לשוב אל השי"ת

כך גם יש לדעת שבחודש זה יש לשוב בתשובה, וידוע מדברי רבותינו הקדושים, שכתבו כי עיקר התשובה אינה התעניות והסיגופים וכל כיוצא בזה, אכן הם תנאים לתשובה אבל לא העיקר שבהם, כי תשובה מבואר בוודאי הק' שהוא מלשון 'תשוב - ה', דהיינו שהחוטא גרם במעשיו להפריד בין הדברים ולהרחיק את האות ה' אחרונה של שם הוי"ה, וכמאמר הכתוב (ישעיה ג') 'ובפשעיהם שולחה אמכם', והעבודה של הבעל תשובה הוא לקרב שוב את אותיות השם אחד אל אחד ולהחזיר עטרה ליושנה.

ובפשטות יותר, כאשר האדם עושה עבירה הריהו כבן המלך אשר חטא לפני אביו הגדול, לא נותר ברירה למלך כי אם לשלח את הבן מעם פניו, וגם אם בתחילה לא הבין הבן את מצבו הגרוע, אולם ככל שעברו הימים ולא היה לו מהיכן לקחת מזון ונקרעו בגדיו, התעוררו בו געגועים עזים לימים היפים שהיה עושה בבית אביו שם לא חסר לו מאומה וזכה לראות אהבה מאביו ללא שיור וללא גבול, אולם כיצד הוא יכול לחזור אל בית אביו בעוד אביו כועס עליו ביותר, הוא מנסה לשלוח

שליחים אל המלך עם פיוסים והבטחות למכביר, אולם המלך עונה לשליחים שיאמרו לבנו כי הדבר הראשון ישוב אליו לביתו, הוא יקבל אותו בברכה ובסבר פנים יפות, אחר כך כבר יראו ליישר את ההדורים ביניהם.

כך הוא בחודש אלול, האיש הישראלי רוצה בכל מאדו לשוב אל השי"ת אך אינו יודע כיצד עושים זאת, הוא חושב שככל שירבה להסתגף ולהתענות כן תגדל תשובתו, אבל אינו יודע שהיסוד הראשון של תשובה הוא כפשוטו - לשוב, לשוב אל השי"ת, להתקרב אליו, כמובן שיש כמה וכמה תנאים לתשובה כפי שמונה הרמב"ם בחלכות תשובה, אבל העיקר הוא עצם השיבה, וזהו העבודה של חודש אלול, וכדכתב בספר התניא (אגרת התשובה פרק א'), "וזהו עיקר פירוש לשון 'תשובה' - לשוב אל ה' בכל לבו ובכל נפשו לעבדו ולשמוח כל מצותיו, כמו שכתוב (ישעיה נה, ז) יעזוב רשע דרכו וישכח און מחשבותיו וישוב אל ה'" וכו', ולא כדעת ההמון שהתשובה היא התענית."

דיבורים יקרים לחודש אלול

בחודש אלול הלבבות פתוחות לשמוע ולקלוט דברי מוסר והתעוררות, האנשים כמהים להיטיב את מעשיהם ולהתקרב אל השי"ת עוד ועוד, ששים על כל דיבור של יראה כעל מוצא שלל רב, הנשמה בוערת ביקוד אש, מבקשת להתנתק מעט מחבלי הגוף והחומר שמושכים אותה לארציות, כאותה שלהבת אשר מתנענעת ומבקשת לעלות למעלה, אילולא הפתילה שקושרת אותה אל הזה נה זמן שהייתה פורחת לעילא בלא שוב.

ויהיו אמרינו אלו לרצון לפני אדון כל שנוכל להתקרב אליו ביתר שאת ויתר עז, שיהא ביינו להגיע אל יום הדין נקיים וטהורים מכל חטא ועוון, ויהיה זה הכנה הגונה לקראת הימים הקדושים הבאים עלינו לטובה ולברכה, ונוכה כולנו יחד לכתיבה וחתומה טובה, שנה טובה ומבורכת וכל טוב סלה.

טיב הבנין

אה! שבת מברכים - חודש אלול

אילו רק היינו יכולים למשש ביידינו את המיית ליבו של האיש הישראלי בראש חודש אלול, בשעה שישמע את קול השופר ההולך וזוקק מאד, בוקע ומנטר בחללו של עולם, מרעיד את כל נימי הנפש ומעורר בקרבו רגשות חבוים של יראה שיתכן ואפילו לא ידע על קיומם, בבת אחת ניתק היהודי מתוך המציאות הגשמית בו היה שרוי עד עתה ומושך אל תוך עולם אחר, עולם מרוםם של אצילות וקרבת אלקים לי טוב, כל המחשבות עסוקות רק בלהבות טוב בעולם, לתקן עולם במלכות ש-ד-י.

האזיר של אלול זהו אויר אחר, לא מה שאנו מכירים מכל ימות השנה הרגילים, תובע מאתנו להשתנות, להתעלות, לצאת קצת מן הקטנות ונמיכות הדעת. לא פעם ולא פעמיים שרטט של קרדושה חלפת במחווה של האיש הישראלי, מזעזעת ומעוררת את הנשמה המוסתרת בחביניו הלב, תובעת ומבקשת, אי ס'איז אלול, עורו ישנים משנתכם, נרדמים הקיצו מתרדמתכם. ואכן לא ראי ההנהגה של אלול להנהיג בכל הימים, בחודש אלול מתעלה כל איש ישראל כמה וכמה מעלות לטובה, כל אחד לפום דרגה דלילה.

המדקדקים הקשו בלשון הכתוב: 'וְאִמְרַת אֲכֹלָה בִּשְׂרָא כִּי תֵאָדָה נִפְשָׁךְ לֵאכֹל בִּשְׂרָא', שלכאורה כל זה מיותר, ולמה נצרך הכתוב לספר לנו מה שהאדם אומר, ומה זה ענין לנו, תסגי ליה במה שיחרוך את עצם הדין: 'כי ירחיב את גבולך' - בכל אות נפשך תאכל בשר, ותו לא מיד.

גם יש כאן לכאורה כפילות, 'וְאִמְרַת אֲכֹלָה בִּשְׂרָא' - כי תֵאָדָה נִפְשָׁךְ לֵאכֹל בִּשְׂרָא, והיה מספיק לומר 'ואמרת אוכלה בשר כי תאווה נפשך', ולמה צריך לכפול שוב תיבות 'לאכול בשר', וצריך ביאור.

ברם אמרו רז"ל (חולין פד). והובא ברש"י ז"ל ריש פסוק דנן, שכוונת הכתוב כאן הוא גם ללמדנו הלכות דרך ארץ. כמ"ש: "למדה תורה דרך ארץ, שלא יתאוה אדם לאכול בשר וכו'" ע"ש.

והנה כתבו בספרי המוסר עצה טובה להתגבר על התאוה, שיעצור את עצמו רגע אחד, ולא יתנפל על סיר הבשר מיד ובעודו בכפו יבלענה, רק סוף דבר במחשבה תחילה, לחשב עם עצמו ולהתבונן שניגש עתה לאכול את הבשר.

כעין מה שנפסק במשנה ברורה הלכות תענית (סי' תקעא ס"ק ב): "כתבו ספרי המוסר, דאם באמצע אכילתו, בעוד שהוא מתאוה לאכול, מושך ידו ממנו, זה נחשב גם כן לסיגוף, ומתכפרים עונותיו" ע"כ.

היינו שמלמדנו הכתוב מידת דרך ארץ בדרכי האכילה: 'וְאִמְרַת אֲכֹלָה בִּשְׂרָא', תאמר לעצמך לפני שאתה ניגש לאכילתך עכשיו 'אוכלה בשר', אל תפול שם מיידידת להתנפל על האוכל... ומפרש טעמא: 'כי תֵאָדָה נִפְשָׁךְ לֵאכֹל בִּשְׂרָא', וכדי להתגבר על זו התאוה שתאוה נפשך תעצור אותה רגע אחד, ותאמר ביישוב הדעת 'אוכלה בשר' בטרם תאכלנו.

על דרך שכתב החזקוני כאן: "ואמרת אוכלה בשר - מכאן שלא יהא אדם לוקח ליטרא בשר אלא אם כן נמלך תחילה" עכ"ל.

* * *

הגאון הצדיק רבי אהרן כהן זצ"ל המשגיח המפורסם של ישיבת חברון, היה משקיע רבות בעבודת שירת תאוות האכילה, הוא דיבר על כך רבות בשיחותיו בוועידים ביישיבה, והרבה לעסוק בעבודת קשה זו.

פעם נכנס לפני ולפנים אל מרן החזן איש זצוק"ל, בבקשת העצה כיצד להדריך את הצעירים בני הישיבה בדרכי שירת תאוות האכילה.

אמר לו החזן איש בבת שחוק: הנה לרבינו ה'קצות' [בעל קצות החושן] לא היה שום מושג בתאוות האכילה! כי את הכל שיבר ביגיעתה של תורה הקדושה! ובשעת מאכלו הוא הרי היה מחשב ומחשב עוד שטיקל קצות... וממילא נפרדה ממנו תאוות האכילה מכל וכל, והתבטלה בשורשה.

כאשר הוכיחו זאת בספרים הקדושים [עיין 'תולדות אדם' לשו"ב"ם ת"ת] בראיה ברורה מן המציאות, שהנה אנו רואים כאשר אדם עוסק בתאוות עולם הזה, כדוגמת משחק ה'קארטען' [קלפים] שהיה מצוי מאוד בימיהם, ובזמנינו רואים זאת בהתמכרות לגלישה ב'אינטרנט' [אינטערנעט] הידוע לשמצה, וכיוצא במשחקי 'שחמט' או 'כדורגל' ודומיהם - שהתאוה בוער בו מאוד, ואפילו כל הלילה יוכל לשבת ברצף אחד של גלישה, ללא שום צורך לאכול!

מפני מה הוא זה? - מחמת כי מאוד ערב לו זה הדבר ומתאוה לו, לכן עזב הכל ושכח לגמרי אפילו את האכילה והשתיה שצריך להחיות את נפשו, ואינו מתאוה כלל לאכול.

ואם כן כל שכן וכל שכן כאשר האדם עוסק ביגיעתה של תורה, הרי פשוט שידע יעריבות נעיונותו מתקוות התורה, לא ירעב ולא יתאוה לשום דבר אחר, וכל שאר התאוות ממילא בטלות.

וכאשר העיד רבינו האור החיים הקדוש זצוק"ל בפרשת כי תבוא (דברים כו, יא): "אין טוב אלא תורה (אבות ו, ג), שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה, היו משתגעים ומתלהטים אחריה! ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם" עכ"ל החוצב להבות אש.

*

בחצרות הקודש שמזעזע חסידות צאנז וענפיה, הבחורים הצעירים לא השתתפו בעריכת השולחנות ושאר אירועים שבחצר הקודש.

הסיבה היתה, כדי שינצלו הבחורים את כל זמנם בשלמות

בי תאוה נפשך לאכל בשר!

"כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך באשר דבר לך, ואמרת אוכלה בשר, כי תאווה נפשך לאכל בשר, בכל אות נפשך תאכל בשר"

(וי, ב)

במבחר שנות הבחורות, ועם כל מרץ הנעורים הלוהט, אך ורק ללימוד בגפ"ת ובעיון עמק ההלכה. רוב רובם של האירועים והטישען ושאר ענייני החסידות היו מיועדים בעיקר לאברכים.

גם הלימוד בספרי חסידות והעסק בהם היה מיועד בעיקר לאברכים, ולא הרשו לבחורים לעסוק הרבה בספרי חסידות, כדי שלא יתבטלו מעיקר לימודם הנגלה, ותהיה דעתם מיושבת ומוקדשת אך ורק לעומקה של סוגיא ובירור ההלכה, בדרך בית צאנז לדורותיה.

ברם משנתמנה הרבי הקדוש בעל 'קדושת ציון' מאבוב לאדמו"ר שינה בזה מדרכי אבותיו, וצויה על כל הבחורים כולם מקטן ועד גדול להשתתף גם הם בעריכת השולחנות מדי שבת בשבתו. - ואף כי בתחילה היה נראה כדבר

חידוש שהתקבל מעט בתמיהה, כאשר ידוע עד כמה הקפידו בצאנז שלא לשנות מאומה ממנהג האבות הקדושים. אבל לאחר תקופה הוברר הדבר ונודעה צרפת דרכו, שהיה חכם עדיף מנביא, וראה את העתיד שיהיה דור קשה מאד, ובפרט לצעירי הצאנז. כנודע שלפני מלחמת העולם השנייה היה סחף אדיר של כל מיני תנועות נוער שונות ומשונות שקמו בישראל למיניהם, והרבה מאוד מבחורי ישראל נפלו ברשתם רח"ל, כשהתאווה התגברו עד מאוד והניסיונות לעמוד כנגד כל הפיתויים היו קשים וחמורים. והיה זה מכורח השעה לבסס הדק היטב את קהילות הקודש והחסידיות, ולקרר ליבות בחורי ישראל באהבה ובכיסופין, ובומירות קודש לקל חי בשבתות וימים טובים וכדומה. ובוזה הציל את לב הנוער מטמיעה והתבוללות, שלא ילכו אחר התאוות והפיתוין שהציעו להם תנועות החופשיים למיניהם, מאחר שהיה להם בתוך החסידות מספיק חמימות [ווארעמקייט] ופעילות וכו'.

אחריו כבר היו עוד כמה חסידויות שהלכו בדרכו, ושיתפו את הבחורים בעריכת השולחנות וכדומה, כדי להציל את הדור הצעיר. וכאשר נהוג כיום בכל החצרות, ואף בין הצאנזער אייניקלעך כידוע.

בהודמנות אחת בתחילת שנות הנהגתו, נפגש פעם ה'קדושת ציון' עם אחד מגדולי האדמו"רים שבדורו, כשמסביב נכחו באותו מעמד חסידים רבים שהצטופפו לשמוע שיה סוד שרפי קודש של הצדיקים הגדולים ביניהם. - היה זה בתקופה הראשונה שלאחר חידוש והשינוי ששינה בענין הבחורים, כשעדיין לא הכל הבינו עד כמה רחוקה ראייתו. בין השחיין שאל אותו אדמו"ר על דבר השינוי ששינה ממנהג אבותיו בדרכי הנהגת הבחורים.

נענה ה'קדושת ציון' ואמר: ברשותכם, אפתח בסיפור קטן שהתרחש לא מזמן בעת מלחמת העולם הראשונה. באותה מלחמה קשה שבין גרמניה לרוסיה, המציאו הרוסים לראשונה את פצצות הגז, שבמקום לירות אש וחומר נפץ היו יורים גז קטלני, שהיה מסוכן מאוד מחמת התפשטותו על פני רוחב רדיוס ענק, וכך היו מבריחים בפצצות אלו את האויב.

השמנועה למחללי המלחמה הגיעה גם לאזוני הגנרלים הגרמניים, שלא הצליחו להבין מדוע אין החיילים נלחמים כנגד הרוסים בחירוף נפש כדרכם. ושלחו את אחד הגנרלים מרמי הדרג שבצבא לרדת אל השטח בחזית המלחמה, כדי לרומם את מורל החיילים וכו'.

ייד אפוא הגנרל המהולל אל תוככי חזית הלחימה, הסתובב ברוב כבוד והדר בין המחנות, ונאם בפני החיילים נאומים חוצבים ונרגשים על חובתם הגדולה לארץ מולדתם, ועל מסירותו של הלוחם עד טיפת דמו האחרונה וכו'.

באחת ההרצאות נפלה לפתע פצצת גז בקרבת מקום, ממש באמצע ההרצאתו של הגנרל. - תיכף ומיד כשנשמעה נפילת הפצצה השתטחו להם כל החיילים כמו רגע על הארץ, כפי שאומנו בפקודות ברורות שקיבלו ממפקדיהם. כאשר בעידן ההוא היתה זו פצצה חדשה ומחודשת, ועדיין לא המציאו את מסיכות האב"כ המגינים מהשפעת הגז, ויש סכנה גדולה בשאיפת האוויר המורעל בגזים הרעילים, ולכן היו חייבים להשתטח על הארץ ולתחוב גם את הפנים באדמה, ולנשום מעט מעט דרך האדמה המסננת את האוויר.

הגנרל האורה, שלפי רוס גילו ומעמדו כבר לא היה משתתף אז בלחימה עצמה, ולא הכיר את הפצצות הללו ואת דרכי המגננה מהם. כראותו את כל החייל כולו משתטח על פני הארץ, כולל המפקדים והקצינים, חרה אפו מאד, הוא רתח מזעם והחל זועק כעס רב: מה קורה כאן? מה זה הפחד שתקף אתכם? מוגי לב שכמתכם! מדוע אינכם משיבים מלחמה השערה? הנה אני כבר יותר מחמישים שנה בצבא, מעולם לא נסוגונו ולא פחדנו מכלום! תמיד לחננו בעוז ובגבורה אדירה, המשך בעמוד הבא <

סיפורי השגחה פרטית שנשדחו במערכת ע"ה הקוראים

טעות?

לכבוד שמחת אירוסין במשפחה, רצינו להכין מאפה עוגה מורכבת להכנה.

בשעה אחת בלילה גילינו שאין לנו ריץ (שמנת להקצפה), וחייבים את הריץ! הלילה מכיוון שבתהליך ההכנה צריכים להקפיד את העוגה במשך לילה, ואז להמשיך בתהליך ומחר בלילה האירוסין.

יידנו לחנות קטנה הפתוחה עשרים וארבע שעות ביממה, וחייפשו את השמנת במקרים. בסוף ניגשתי לקופה ושאלתי אם במקרה יש להם ריץ. המוכר השיב שנגמר והאכזבה הייתה גדולה.

כעבור חצי דקה נגשה אלינו אישה ושאלה: "אני רואה שאתם לחוצים להשיג את ריץ, אתם מעוניינים לקנות ממני? יש לי ברכב שלנו!!!" אשתי התקשתה להאמין, אבל יצאה איתה מחוץ לחנות, ואכן רכשה ממנה ריץ! בדיוק בכמות שהייתה צריכה. היא שאלה אותה איך יכול להיות שיש לה ואיך היא לא צריכה את זה? היא אמרה: לפני כמה ימים אמא שלי בקשה מבעלי לקנות משהו, והוא במקום לקנות מה שבקשה טעה והבין שהיא בקשה ריץ. הלילה בדיוק בקרתי אצל אמא והיא דרשה שאקח את זה מהמקרר שלה במידי מכיוון שהיא זקוקה לכל סנטימטר פנוי במקרה..."

בית לאוהבה

השגחה נקיה

מידי פעם אני זוכה להסיע את אחד מהצדיקים שבדור. כל פעם אני רואה שהוא חי בהשגחות מעל לדרך הטבע, אלא שהפעם חשבתי לשתף בגילויי חשבו זה. נסעתי עם הצדיק והוא סיפר לי על אחד הצדיקים שפתח את ארון הקודש, וביקש מהקב"ה שישלח עוזרת לאשתו, כי אם לא, אז הוא עצמו צריך לעזור לה, ולא יד בכך שהוא פחות טוב מעוזרת. אלא שזה מבטל אותו ממצוות רבות. הוא מסיים לספר, והעוזרת שלנו מתקשרת אליי שהיא סיימה לעבוד ויוצאת.

היא לעולם לא מתקשרת אליי, אלא שהפעם היא לא יכלה לתפוס את אשתי אז היא התקשרה אליי. הרב כששמע את זה אמר שלאשתו כבר אין עוזרת חודש וחצי, כי העוזרת הקודמת חזרה לארץ מוצאה.

מיד התקשרתי לקרוב משפחה שמתעסק עם עובדים וזים לחברות גדולות בלבד ולשמע בקשת הצדיק, נרתם וסידר כבר באותו יום עוזרת חדשה לרבנית.

בית לאוהבה

המעוניין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שמחה סמואלס פקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

תהא לכם. שוב מה כתיב בה כו' לא תרצח לא תנאף לא תגנוב, קנאה יש ביניכם, יצר הרע יש ביניכם, ע"כ.

והדבר צריך ביאור, מדוע באמת לא תינתן תורה למעלה בשמים, שם עומדים המלאכים מוכנים ועומדים בלהב אש קודש לעשות רצון קונם בשלמות הגמור.

בתשובה שאל הרב את האיש השואל, אמור נא מה היא מלאכתך?

צייר אנכי - ענה האיש, מזה שנים שהנני מושך במכחול הציירים, הן בציורי נוף מדהימים, והן בציורי דיוקנאות וכדומה.

תאמר נא, שאלו הרב, כמה היא עלות ציור נאה מן הטבע, כדוגמת מפל אדיר של מים רבים המתנפץ בשצף קצף אל תוככי נהר זורם, כשרקע מסביב עצי נוי ופרחים מרהיבי עין...

ציור שכזה, ענה הצייר לאחר חישוב קטן, מחירו נאמד בכמה אלפי דולרים, טבין ותקילין! - כשהוא נעשה כמובן על ידי צייר אמן ומומחה.

המשיך הרב בחוטי חקירתו, ובאם יבוא 'צלם' מומחה ויצלם במצלמתו המשוכללת את אותה תמונה עצמה מן הטבע עצמו, כשהוא מצליח במומחיותו 'לתפוס' בעין העדשה את כל מרחב המפל האדיר כולו, הן את שצפון המים הענק, והן את כל ה'תפאורה' של העצים והפרחים שמסביב, כמה תעלה אותה תמונה מרהיבה?

לכל היותר, ענה האיש, כמה דולרים בלבד! מדוע? תהא הרב, הרי זו היא אותה תמונה הנראית בציור, ואף יתרה ממנו שהיא מדויקת ומושלמת יותר מן הציור הטוב והמומחה ביותר! כיצד אפוא יתכן כזאת, שהציור שאיננו מדויק במאת האחוזים ערכו נמדד בכמה אלפי דולרים, ואילו התמונה האוטנטית והנפלאה ביותר אינה עולה יותר מכמה דולרים בלבד?

חיך הצייר ואמר, התשובה לשאלה זו פשוטה ביותר, את התמונה שלפה המצלמה ברגע אחד, בלחיצת כפתור בעלמא מוציא הצלם המדופלם את כל התמונה הענקית כולה.

ואילו הצייר עובד קשה מאוד כדי להוציא ציור מושלם מתחת ידיו, עבודה הנמשכת במומחיות רבה לפעמים גם חודשים ארוכים, כשהוא משרבט קו אחר קו, מוחק ומתקן, מדייק בעמלו בכל פרט ופרט עד שייצא ציור מושלם ומתוקן, לפיכך גם מחירו נערך בהתאם לעבודה והיגיעה.

ישמעו אזנך את אמרי פיי, חיך הרב, הערך של כל דבר נמדד על פי העבודה והיגיעה המושקעת בו, ולא על פי התוצאה המתקבלת!

מלאכי השרת מלאכי עליון הינם כדוגמת ה'תמונה' של הצלם, ברגע אחד ירוצו ויעשו בדיוק מדויק את מצוות קונם, כדוגמת הצלם שבלחיצת כפתור פשוטה יצלם את כל המרחב בדיוק רב.

אך לעומתם אנו קרוצים מחומר, שהיצר עומד תמיד כנגדנו להסית אותנו בתאוות קשות ולהדיחנו מן התורה והמצוה, ואנו נצרכים לעבודה קשה ומייגעת של שבירת התאוות ותיקון המידות, להתעלות ולהתגבר תמיד כנגד כל הניסיונות. הרי זה כדוגמת ציורו של הצייר, שאף כי נראה פחות מדויק מן התמונה, הרי ערכו שווה פי כמה וכמה לאין ערוך!

הזמנת לכל חג ומועד באוירה והמנה ראוייה עם כל הנושטאק ובטעם נפלא

ספר

טיב האמרים

אמרים נעימים ועובדות קודש להאיר הלכות ולדוּם הנפש

מועדי השנה

סדר א	סדר ב
פסח	חודש אייל
ספירת העומר	סליחות
פסח שני	ראש השנה
ליל בעומר	עשירות
ע"ה סיון	יום הכיפורים
חג השבועות	סוכות
כ" סיון	שמיני תורה
י"ז בתמוז	חנוכה
בין המצרים	שופטים
תשעה באב	ט"ו בשבט
ט"ו באב	ארבע פרשיות
	פורים

קו ההזמנות לכל ספרי 'עצמן טיב': 0733-22-76-09
מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

פעם אחת בהיותו יושב בביתו בשבת תחכמוני והוגה בעיון עמק תורתו הקדושה, פנתה אליו זוגתו הרבנית בבקשה: היות ונצרכת אני לצאת מן הבית לזמן מה, והעמדתני זה עתה את התבשיל על האש, אנא במטותא, כבה נא את הגז בעוד כמחצית השעה, כשהתבשיל יהיה מבושל כל צורכו לארוחת הצהריים.

הרב הסכים כמובן בחפץ לב, אך משנתן את דעתו וליבו להגות בתורתו נשתכחו ממנו כל הבלי עולם הזה וצרכיו, ומשחזרה הרבנית אל הבית מצאה את כל הבית אפוף עשן, והסיר כולו חרוך ושרוף כששום זכר לא נשאר מאותו תבשיל, שהקדיח ועלה והתאדה. מאז אותו מקרה לא ניסתה יותר הרבנית לבקש ממנו בעת לימודו שום דבר מצרכי עולם הזה...

שאלה יפה נשאל אחד מן הרבנים, מאחר שיש לו להשם יתברך מלאכים רבים המזוככים בשלמות מכל מיני תאוות גשמיות, ועומדים לפניו לשרת ולעשות רצונו בלב שלם תמיד, והם הרי מקיימים את התורה ואת המצוה כהלכתה בדקדוק רב ועושים באימה רצון קונם, אם כן למה נצרך השי"ת לתת את תורתו כאן למטה בעולם הזה, לקרואי חומר וגושי עפר, אנשים המסובכים עם תאוות עולם הזה הסותרים את רוח ודת תורתנו הקדושה.

ויתרה מזו תקשי, על פי המבואר בסוגיא דשבת (פח): שהתורה מיסודה אינה שייכת למלאכי עליון כי אם לבני ישראל למטה. וכאשר זעקו המלאכים 'תנה הוור על השמים' (תהלים ח, ה). אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה החזיר לזון תשובה. - אמר לפניו, ריבונו של עולם, תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה 'אנכי ה' אלהיך אשר הצאתיך מארץ מצרים'. אמר להן, למצרים ירדתם, לפרעה השתעבדתם, תורה למה

תוך כדי סיכון חיינו בחירוף נפש! והנה כאן רק שומעים קול של פצצה אחת שאפילו לא נפלה על ראשכם, וכבר משתתחים ונופלים על הארץ! מדוע אינכם תופסים את התוהוים ויורים בחזרה לכיוון מוצא האש? אולם המפקדים שבשטח הסבירו לו היטב את סיבת שינוי צורת הלחימה, וכה אמרו לו: שמע נא קצין אלוף עליון ונכבד! תדע לך שהשתנו כאן כל כללי הלחימה, מחמת שינוי התחמושת ודרכי לחימת האויב כנגדנו. מה שהיה טוב ונכון בימך אינו בהכרח שמתאים גם ללחימה שבימינו. אם בזמנך היה צריך לקום ולירות בחזרה בתחמושת ואש היה הרי כיום השתנו הכללים, מי שנשאר לעמוד בשטח נפילת פצצת גז הרי צועד הוא לקראת מוות בטוח. כנגד המצאת פצצת הגז החדשה אין ברירה כי אם להשתטח על הארץ, ולהציל את חיי החיילים!

כן הדבר - סיים בעל ה'קדושת ציון' את דבריו בנידון דידן, בזמנינו כאשר היצר הרע המציא דרכי לחימה מחדשות, ותנועות נוער שונות ומשונות צומחות ומתחדשות חודשים לבקרים, ניסיונות של תאוות קשות מתגברים וסוחפות אחריהם רבים מבחורי ישראל קודש צעירי הצאן. מן ההכרח לשנות את דרכי הלחימה כנגדם, מה שהתאים לפני דורות במלחמת היצר אינו מספיק בדורותינו, עם התגברות אש הניסיונות והתאוות הבעורות וכו'. - לכן הוכרחתי לשנות בזה ולצוות אף על הבחורים להשתתף בעריכת השולחנות וכדומה, כדי להחדיר בהם חיות וחמימות ואהבת קודש עם יראת שמים לזהות, כדי שיהיו מחוסנים כנגד הורם הקשה של כוחות הטומאה והחיצונים, ויעמדו כנגדם כצור החלמיש בעוז ותעצומות.

הרב הגאון רבי דוד קליין זצ"ל בעל 'בית ארזים', היה תלמיד נאמן לרבו הגה"ק בעל 'מנחת אלעזר' ממונקאטש זצוק"ל, וזכה להתאבק בעפר רגליו רבות בשנים. [המנחת אלעזר כותב עליו בהסכמתו לספרו: "בקי בכל מכמני תורה!"]

המונקאטשער רב מזכירו גם בספרו 'דברי תורה' (ח"ו סי' פה) כשמתחבט בקושיא אלימתא אחת, והגאון רבי דוד שהיה אז בחור מתלמידי ישיבתו הקדושה אמר בה יישוב נפלא. וז"ל: "ובהיותי מצטער בזה, השיב הראש מתלמידי ישיבתנו, ידיד נפשי החרוף ובקי בחדרי תורה, הנפלא מ' דוד קליין נ"י מפה" עכ"ל ע"ש. - הוא עלה לירושלים עיר הקודש, וזכה בה לאריכות ימים ושנים.

באחת השיחות הרבות שהיו לי עימו נדברנו בענין שבירת תאוות האכילה, באשר נהגו ישראל קדושים בימים הנעלים כמו בירח אל"ל הבעל"ט, או בימי השובבי"ם, להתענות ולהמציא דרכים רבים וטובים לשבירת התאוה, אם בתענית שעות או בתענית הראב"ד [להפסיק מעט באמצע האכילה כדי לצנן ולשבר התאוה] וכדומה. - ובין הדברים אמר לי: הנה רואה אני הרבה בספרי מוסר שבאו ללמד דרכי שבירת תאוות האכילה, אבל אני כשלעצמי איני נצרך לכל זה, כי מי שכל ראשו וליבו תפוסים הדק היטב, ומונח בלימוד התורה הקדושה ויגיעתה בכל נימי נפשו, לא מרגיש שום טעם באוכל...

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מהדגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 מקבלים ללא עלות דמי משלוח! מקשרים • מזמינים • מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

shivti11@gmail.com

י"ו ל" ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקא! את תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסת.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173